

Risanke in karate

Seveda je za OTROŠKI KINO MOJCA že vnaprej vse znano: na spored prihajajo junaki, ki slišijo na ime Racman Jaka, Tom in Jerry, Popaj in Oliva in strumna vrsta vseh ostalih risanih zabavljacev. Naši malčki so jih prav gotovo že videli, a jih hodijo gledat še pa še. Zakaj? Ker so neuničljivi! Ja, prav zares neuničljivi. Janezek je že stokrat videl, kako se Tom in Jerry preganjata po kuhinjskih džunglah in drug drugemu nastavljata pasti, pa bo to sceno z veseljem šel gledat še stopnvič! In to je tisti — če smemo reči — čudež risane kinematografije: nikoli ga ni preveč! Torej vas bodo, dragi prvčki, pa malo manjši in malo večji, oktobra zabavali JUNAKI DISNEYLANDA, za nameček še japonska PALČICA ter naposled MUPPETKI GREDO V HOLLYWOOD. Ste jih že videli? Nič ne de, še enkrat se z njimi srečajte. Vselej bo kaj novega!

Zdaj pa malo večji »otroci«, tisti, ki hodijo v kino SIŠKA. Ameriškega igralca Jacka Nicholsona prav gotovo marsikdo pozna, če ne od drugod, pa iz filma »Let nad kuka-
vičjim gnezdom«. Tokrat nastopa v filmu

SMER: MEHIKA kot režiser in v vlogi bandita Henryja Moona, ki je na begu pred pregonom in v zadnjem trenutku prestopi mehiško mejo. Marsikateremu našemu karateistu je znano ime Chuck Connors — gre namreč za ameriškega prvaka v tem izjemno nežnem borilnem športu. In ta naš Chuck tudi igra glavno vlogo v razgibani ameriški kriminalki ZMAJ V SAN FRANCISCO režiserja Williama Loweya. Seveda pa ne manjka tudi Dan Wong, prvak Singapura v karateju. Saj veste: korupcija, nasilje, mafija, vse to v slavnem San Franciscu. Po se pojavita dva (poštena) kifelja med mnogimi, ki so podkupljeni. In tako naprej. Vsebinsko si lahko kar predstavljate. Naš kino pa ima tudi vrsto ljubiteljev znanstveno-fantastičnega filmskega žanra. Na svoj račun bodo prišli ob gledanju ameriškega barvnega filma ZVEZDNE POTI, ki ga je režiral Robert Wise, igrajo pa William Shattner, Leonard Nimoy, DeForest Kelly in drugi. Dejanje je postavljeno kar v 23. stoletje, vesoljska ladja »Enterprise« pa pluje proti neznanemu rušilnemu »letečemu predmetu«.

In za konec še poslastica za ljubitelje velikih spektaklov — seveda je repriza, toda marsikdo še ni videl zgodovinskega filma BEN HUR Williama Wylerja. Glavne vloge: Charlton Heston, Jack Hawkins, Stephen Boyd in drugi. 100.000 statistik, 45 minut traja dirka konjev. 11 »Oskarjev« in še pa še. Skratka, filmski dogodek oktobra!

Mirko Brank iz tovarne KOT

V Tacnu doma

»Pri nas doma,« je zamišljeno rekel Mirko Brank, »pri nas doma smo živeli skromno. Vedno smo imeli kruh, ampak bil je zaklenjen.« Potem se je v novi sejni dvorani tovarne KOT v Tacnu spomin dotaknil očeta: »Moj oče je bil zidar. 1932. mu je pri gradnji samostana na nogu padla velika skala in kasneje so morali nogo odrezati.«

• Mati Mirka Branka je želela: »Samo živ naj ostane, da bo vas komandiral...« Oče je živel še 27 let. Ampak silen udarec je bil za veliko družino. Mirko je bil 12. otrok po vrsti in prav nihče v družini ni imel možnosti študija. Sestre so delale v bombažni tkalnici, bratje pa so bili zidarji in pleskarji. Najmlajšega Branka je tiščalo kovinarstvo. Brat mu je »rihtal« tapetništvo, pa mu ni dišalo. Leta 1942 ga je za vajenca vzel v svojo tovarno Zelnik iz Tacna. Poslej ni več gonil meha pri sosedu kovaču, ampak je zgođaj vstajal in jo iz domačih Vodic peš ubiral v tacensko tovarno, da bi pomočniki in mojster že ob sedmih imeli toploto v delavnicah.

• »Takrat sem bil star štirinajst let in silno korajžen. Pogosto sem prenašal partizansko pošto. Nekega dne so partizani v Gmeljnah ustrelili izdajalca. Sentviški gestapovci so na savskem mostu postavili zasedo in vsevprek pretipavali ljudi. Tudi mene. Med puloverjem in srajco sem imel skrito pismo. Če bi zašustelo... Ni, naučili so me papir navlažiti in srečno sem jo odnesel.«

• Manj sreče je imel 23. decembra 1943. Takrat so ga žandarji v Vodicah strahovito pretepli, zbili več zob in če bi le črhnil, obljubili likvidirati. Doktor Arko ga je obvezal in tri tedne uradno zdravil za spušenimi turo...

• To je tisti del življenja, ki je bil težak, skoraj brezizhoden. Vendar Miroslav Brank je hotel, želel navzgor in temu hotenju je bil pripravljen tudi streči:

• »1947. sem se vrnil iz vojske. Zelnik me je vzel nazaj v tacensko tovarno, kmalu sem napravil pomočniški izpit. Želje sem imel večje...«

• Napravil je malo maturo in se takoj vpisal na srednjo strojno tehnično šolo. 1951. je diplomiral. Seveda takole skopo povedati tega ne gre. Sivih las, sivih prodornih oči na mehkem dobrodušnem obrazu se je spominjal učenja. Življenje ni kar tako zlahka streglo željam. Učil se je in delal hkrati. Oboje je opravljal trdo in nepopustljivo:

• »Pomagali so mi tovariši v podjetju. Pred diplomom so mi omogočili manj dela in več časa za učenje...«

• Po diplomu je nekaj mesecev še vedno delal v orodjarski delavnici, potem je nenadoma postal industrijski obratovodja v ljubljanski tovarni kovinske galanterije. Združila sta se namreč tacenski KOT in ljubljanska fabrika. Pet let je vodil tudi konstruktorsko delavnico. 1. maja 1957 sta se združena obrata ponovno ločila, ni šlo. V osamosvojenem KOTU je bil Mirko Brank najprej vršilec dolžnosti direktorja. Po desetih trdih mesecih dela so ga proglasili za pravega direktorja:

• »Vendar je bila tovarna prava tragedija. Povem vam,« je razlagal, »gnojnica je tekla ob stavbah. Ni bilo niti kanalizacije; vozički so se do ojes ugrezali v nesnago.«

• Ljudje, zvesti in pripadni so tedaj v tacenskem KOTU zgrabili. Najprej so zgradili kanalizacijo, potem nabavili stroje in glej, po tolikih letih stoji tudi nova tovarna:

• »Niso nam nikoli cvetele rožice, ampak fejsť ljudi imamo...« Tako se je razpletlo Mirku Branku, da danes rad pove, kako srečen človek je. Nič pa mu ni potrebno pritrkavati ob tes, vse v tem ljubem tacenskem KOTU so zgradili z rokami in veliko ljubeznijo:

• »Blizu tovarne stanujem, ampak s kate-rekoli strani se vračam domov, mimo tovarne nekako ne morem. Zdaj mi že žena očita:

»Gotovo se bo podrla... Ni vse v osebnem dohodku. Nekaj v življenju pomeni tudi uspeh na tržišču. Lepo je, kadar pravijo: »Madona, ste to dobro naredili... Trmast, da sem? Morda, če bi ne bil, ne bi bilo tako, ne? Konjiček? Da, vojne in zgodovinske knjige. Ko bom v pokoju, tudi ne bo posebno dolgočasno, ima velik vrt...«

• Takole sva se menila z Mirkom Brankom, direktorjem tovarne KOT v Tacnu. 38 let pozna prostore tovarne, 23 let je direktor. V novi galvani je pravkar strastno vdihaval zrak:

• »Vidite, to je naša tretja galvana. Najmodernejša doslej in v Savo zdaj spuščamo čisto vodo.«

• Resnično je kolektiv dobil dobre delovne pogoje. Mirku se svetijo oči:

• »Da, dolgo smo hranili za novo tovarno...«

• Nikakor ne more iz svoje kože tale Mirko Brank, spoštuje delo, pridnost in poštenost:

• »Potem pa je čisto vseeno, kakšen je človek: črn, bel ali kakršenkoli...«

V tovarni KOT pod Šmarno goro lahko torej spoznate trdega, dobrega, mehkega, upornega, ostrega in poštenega človeka...

Bogomir Šefić

NOVA PRIDOBITEV ZA DRAVELJČANE

Končno so krajanje Dravelj le dobili dolgo želeni kiosk s sadjem in zelenjavo. PIK Vinkovci jih izredno zalaga s svežim blagom, tako da so potrošniki vedno zadovoljni. Zadovaljni pa so tudi s prodajalci, ki so ustrezljivi in se potrudijo, da kupce kar najboljše postrežejo. (Foto: I. Osolnik)